

Prin rugăciune și credință spre cinstea altarelor; să ne rugăm pentru beatificarea episcopilor greco-catolici, morți în faimă de martiri sub regimul comunist

RIDICAREA LA CER

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”

Anul XXII Nr. 7-8 (264-265) iulie-august 2016

Din nou despre Europa

„Cei răi există în lume numai pentru două lucruri: pentru a se transforma în neghină sau pentru a-i perfecta pe cei buni”. **Sfântul Augustin**

În zilele trecute un tânăr fundamentalist a ucis pe Pr. Jacques Hamel în timp ce preotul celebra Sf. Liturghie. Asasinul striga numele lui Alah și îl decapita pe preot. Părintele avea 86 de ani, era bătrân, bun și lipsit de apărare. Un preot care toată viața a predicat pacea și iubirea dintre oameni. Și crima a avut loc la două săptămâni de la atacul terorist de la Nisa.

Mica localitate, St. Etienne-du-Rouvray, din nordul Franței, a trăit și trăiește de atunci apăsată de oroare.

Știrile zilnice relatează existența atacurilor teroriste în diferite părți ale lumii, și în Europa. Deși ce înfăptuiesc mereu, tresărim dureros la vestea unui nou atac, tresărim uluiți ca la prima veste din șirul de crime. Lumina dată nouă de Dumnezeu în suflet nu poate accepta barbaria și crima.

Asasinarea unui preot în timp ce oficia Sf. Liturghie, „lovește Biserica Catolică în corpul și în sufletul ei”.

Papa Francisc și-a arătat durerea și indignarea după acest atac.

Vaticanul a condamnat „uciderea barbară”.

Domenique Lebrun, Arhiepiscopul de Rouen, cu toată durerea pierderii în chipul acesta tragic al unui preot din dieceza sa, a spus: „Biserica Catolică nu poate recurge la alte arme decât la rugăciune și fraternitate între oameni”.

Presa franceză, „La Croix”, „Le Figaro”, „Le Point” și alte ziare nu încetează să comenteze atentatul, să-l condamne.

Miercuri, 27 iulie, Eminența Sa Cardinal Andre Vingt-Trois, Arhiepiscopul Parisului, a celebrat o Sf. Liturghie la Catedrala Notre-Dame din Paris pentru Pr. Jacques Hamel. În cuvântul său a răspuns celor care, din cauza atentatelor, se îndoiesc de iubirea lui Dumnezeu sau chiar de existența Sa. A răspuns și celor care cred, amintind tuturor că trăim sub puterea și iubirea lui Dumnezeu, a îndurării Sale prin Isus Cristos. A mișcat inimile, a trezit curajul și speranța, care, spunea Arhiepiscopul, are o față, fața lui Cristos, a jertfei vieții Sale pentru că oamenii să aibă viață din belșug.

Vocea Părintelui superior al Loudes-ului este un îndemn la ațiune: „Este timpul să ne regăsim valorile fundamentale. Să înlăturăm mormanul de dărâmături care acoperă sursa noastră interioară, spirituală”. Acest timp a venit nu numai pentru Franța, a venit și pentru Uniunea Europeană: re-fondarea Uniunii Europene așa cum au gândit-o fondatorii ei: Robert Schuman și Konrad Adenauer: o Europă a valorilor creștine și umane.

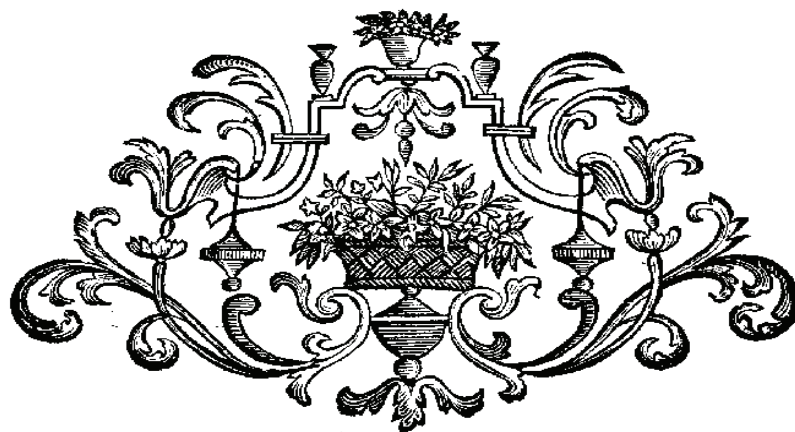
CALEA DESĂVÂRȘIRII

Despre rugăciune

Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Prin rugăciune vorbim cu Dumnezeu, cu Isus Cristos, cerem tot ce dorim. Nu este grai care să poată spune îndeajuns ce preț are această comunicare a omului cu Dumnezeu și cât folos ne aduce. Prin rugăciune sufletul omului se sfințește și se apropie de Dumnezeu”.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriguez, SJ
“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Trăind iubirea pentru Maria, cu	
Mărturie.....	4	Maria și prin Maria.....	12
Arta cuvântului rostit sau scris.....	5	Întâlnirea Mondială a Tinerilor....	14
„Maria Rosa Mystică”.....	9	Bogăția credinței.....	16
Pagini bilingve.....	10	Să ne rugăm împreună.....	19

Mărturie

Astfel sună titlul chemării noastre! Pelerinăm în lume ca făclii aprinse de povețele Evangheliei lui Isus. Numai așa luminăm. Mărturie suntem Domnului prin lumina vieții noastre.

Unui avocat întors din Ars, unde fusese să vadă, din curiozitatea necredinței, pe Părintele Vianney, i se puse întrebarea: „Ce ai văzut?” și răspunse:

- „Am văzut pe Dumnezeu într-un om!”

Prezența unui suflet creștin, care-și dă seama de chemarea imensă, de-a fi MĂRTURIE a lui Cristos, de-a fi o traducere în fapte a Evangheliei Lui, trebuie să producă aceeași impresie.

Să fim martorii iubirii lui Isus, iubind aproapele.

Să fim martorii bunătății lui Isus, slujind aproapele.

Să fim martorii răbdării lui Isus, purtând, nu trădând Crucea noastră.

Să fim martorii curăției lui Isus, detașându-ne de glia multiformă a vieții omenești.

Să fim martorii eroismului lui Isus, înfruntând prin voință tot ce stăvilește așezarea Impărăției lui Dumnezeu în noi și prin noi.

Să fim martorii Crucii lui Isus, purtând în înfrânarea trupului nostru, în primirea durerilor vieții, strălucirea „scandalului” acestei nebunii ce a mântuit lumea.

Nu trebuie să facem semen și

minuni, nici Ioan Botezătorul nu a făcut, dar trebuie ca în anumite ceasuri ale zilei cei din jur să poată spune: „Văd o faptă de-a lui Isus în fapta lui”, și dacă nu au de unde citi sfânta Evanghelie, să trăiești așa, ca să aibă posibilitatea să citească în faptele tale, cele mai frumoase pagini ale ei.

Un necredincios întreba pe un creștin, arătând Evanghelia: - „Cum de nu cuceriți lumea cu o astfel de Carte?” Căci Evanghelia e divină.

Să răspundem că numai Evanghelia prinsă puternic de carnea inimii noastre, numai ea devine mărturie îndelungată a lui Isus Cristos.

Oamenii nu vreau litera moartă, ci vreau să prindă pulsul lui Isus zvâcnind în arterele noastre, ci vreau să citească Evanghelia în trăirea noastră.

Ultima ediție a Evangheliei interesează. Dar ultima ediție a ei e tipărită cu faptele noastre.

Cu această Evanghelie, și numai cu aceasta vom cuceri lumea, vom plini chemarea noastră de MĂRTURIE a lui Isus Cristos.

Această ultimă Evanghelie va mântui lumea. Si să nu ne convingem că ne vom putea mântui - zice Sf. Ioan Chrisostom - dacă nu ne-am trudit să mântuim pe aproapele nostru prin mărturia vieții noastre.

Fii MĂRTURIE
Domnului!

Episcop Ioan Suci

Arta cuvântului rostit sau scris

„Văd poeți ce-au scris o limbă, ca un fagure de miere...” **Mihai Eminescu**

„Se scrie de mântuială cu noțiuni și expresii luate< după ureche>, prin clișee verbale și formule de-a gata sau cu prețiozități semidocte, fără să se reflecteze asupra<artei> de a scrie și a vorbi propriu, elegant, expresiv”, afirma în urmă cu ani Serban Cioculescu.

Astăzi se poate vorbi despre „o criză” prin care, ca societatea, trece și limba noastră, această criză o cunosc toate societățile care au ieșit din comunism.

În articolul „Câteva gânduri despre limba română de astăzi”, Gabriel Liiceanu, îngrijorat de felul cum se vorbește și se scrie, amintește o maximă a lui Socrate: „Reaua folosire a cuvintelor nu este numai o greșeală de limbă, ci și un chip de a face rău sufletelor”.

Desigur, școala din Antichitatea greco-romană avea ca discipline principale logica, gramatica și retorica. Logica, studiul gândirii normale, înseamnă folosirea rațiunii în realizarea feluritelor acțiuni omenești. Logica este în raport cu lingvistica - limbaj ca vocabular și gramatică -, este raportul dintre forma mentală a gândirii care se materializează în limbă. Viața ne cere să definim, să clasificăm, să demonstrăm, să argumentăm, să combatem și logica ne învață cum să o facem.

Gramatica este un ansamblu de de reguli în vederea folosirii limbii ca mijloc de comunicare, iar retorica este arta de a vorbi bine cu scopul de a convinge. Cicero (106 î.Cr. - 43 î.Cr.) susținea că retorica este apanajul oamenilor buni. Altfel se poate ajunge la dezastre ale umanității.

La romani învățământul era eminentemente umanist, cu mai puține discipline reale, cu precădere arhitectura și medicina. Studiul disciplinelor umaniste asigură cunoștințele generale tânărului care se forma, un mod de a gândi, stăpânirea cuvântului și capacitatea unei expuneri argumentate, principii morale, totul în vederea formării unui cetățean ideal.

Cu părere de rău, recunoaștem că învățământul nostru de astăzi ignoră valori dovedite de-a lungul sutelor de ani. A te întreba dacă este necesar studiul limbii latine în școală, când ești popor de origine romană, chiar ridică multe întrebări. Reflectând asupra acestei situații, Andrei Pleșu susține: „...aș vrea să se reintroducă în licee studiul susținut al limbilor clasice (greaca și latina). Nu e o fandoșeală <elitistă>, nu e un <joc cu mărgelile de sticlă>. Nu e vorba pur și simplu să învățăm grecește și latinește. E vorba de faptul că studiul acestor limbi

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

are un formidabil efect formativ: obligă la gândire logică, la spirit de construcție, la lecturi edificatoare”.

(Andrei Pleșu, „Din vorbă-n vorbă - 23 de ani de întrebări și răspunsuri”, Humanitas, București, 2013, p.413). Oare de ce ne vine în minte lozinca strigată pe stăzile Bucureștiului prin 1990: „Noi muncim și nu gândim!”

Primele reguli, pe care, ca ființe umane le învățăm, sunt regulile vorbirii corecte, aici intervine și îndreptarea, susține Gabriel Liiceanu. Dezvoltând ideea, această „lecție” este mult mai bogată în semnificații, poate explica și corectitudinea comportamentului uman de-a lungul unei vieți - unde este dezordine în limbă, este dezordine și pe plan mental și în conduită.

Deși limba nu permite să o folosim după bunul plac, tot mai mult se vorbește în acest fel; auzim în jurul nostru cuvinte improprii, greșeli gramaticale, lipsa acordului, cuvinte vulgare, le auzim la TV, la radio, le găsim scrise în presă și la unii autori ai literaturii actuale. Școala, familia, editurile, presa ar trebui să simtă responsabilitatea. Sau este mai comod să se spună și în cazul acesta ceea ce auzim mereu: „merge și așa”. Și aceasta, chiar știind că modul în care vorbim și scriem ne reprezintă, arată nivelul nostru intelectual și cultural, educația și, poate, chiar mai mult.

Cu certitudine, dacă se va vorbi în acest fel, **„vom sfârși prin a trăi atât de urât, pe cât de**

urât vom vorbi”.

Asistăm uluiți la mulțimea anglicismelor (cuvinte sau sintagme împrumutate recent din engleza britanică sau americană), prin care se ajunge să se depășească și „limba de lemn” din anii comunismului.

La explozia de informații din zilele noastre, intrarea neologismelor în limbă se explică, și totuși.

Neologismele de origine engleză creează astăzi o dificultate evidentă. Neologismele devin proprietatea unei limbi doar atunci când sunt adaptate la sistemul fonetic și gramatical al limbii care le primește, doar când completează un gol din lexic, vizând și sistemul grafic. Există cuvinte de origine engleză care au intrat în limbă și au procesul fonetic încheiat. Așa sunt cuvintele „football”, în română „fotbal”, „mass-media”, „week-end”, „supermarket”, „master”, „star”, „stres”, menționăm în continuare termenii tehnici, economici, financiari, comerciali, termeni din domeniul informaticii, a calculatoarelor și termeni cu circulație internațională.

Cele mai multe cuvinte intrate în limbă după 1990 au însă o evoluție incertă. Dintre ele, multe dublează cuvinte românești, fără să aducă informații suplimentare, sunt folosite nejustificat, abuziv, mai ales de tineri. Acest lucru dovedește atât necunoașterea limbii române de către vorbitor, sărăcia vocabularului,
(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

dar și necunoașterea limbii engleze. Tinerii fac acest lucru din dorința de a atrage atenția, de fi moderni, pierd din vedere faptul că această practică ține de snobism. Sunt multe anglicisme care sună urât, forțat și neromânesc. De exemplu: „**O să renunț la muncă pentru că vreau să mă focusez mai mult pe facultate**”, câtă vreme, simplu și în spiritul limbii române, forma corectă este: „**O să renunț la muncă pentru că vreau să mă concentrez (axez) mai mult pe facultate**”.

Fără-ndoială, nimic nu explică numărul copleșitor al anglicismelor și al altor neologisme inutile în limba noastră de astăzi decât incultura celor care le adoptă, statutul neologiselor fiind bine stabilit în limba română.

O contribuție esențială în această direcție au avut-o exponenții Școlii Ardelene. Samuil Micu este foarte precaut în folosirea neologismelor, chiar fixează câteva cerințe: „**Fiindcă pentru aceea vorbim ca alții să înțeleagă. Nu se cade să mestecăm cuvinte străine în limba românească [...] Iară unde lipsește limba noastră românească și nu avem cuvinte cu care să putem spune unele lucruri, mai ales pentru învățături și în științe, atunci cu socoteală și numai cât este lipsă putem să ne întindem să luăm [...] din cea latinească, ca de la a noastră maică, pentru că limba noastră cea românească este născută din cea**

latinească” (D. Macrea, „Lingviști și filologi români”, Ed. Științifică, București, 1959, p.31). Aceleași idei le regăsim și la Petru Maior: „**Așa și noi toată cădînța avem de a ne ajuta cu limba latinească cea corectă, ba și cu surorile limbii noastre, cu cea italinească, cu cea frâncească și cu cea spaniolească**” (Op. cit. p.63).

O contribuție esențială în dezvoltarea limbii literare o are canonicul Timotei Cipariu (1805-1887), întemeietorul lingvisticii românești. I. Bianu (1856-1935), Ovid Denușianu (1873-1938) și Titu Maiorescu (1840-1917) - toți fii ai Blajului; în cadrul Academiei Române sunt personalitățile care au stabilit ortografia limbii prin normele din 1904, în cea mai mare parte valabile și astăzi.

Având o temeinică pregătire filozofică, literară, lingvistică și estetică occidentală, fiind cunoscător al limbilor clasice: latina și greaca, cât și a limbilor de circulație europeană: franceza, germana și engleza, Titu Maiorescu își va spune cuvântul în câteva domenii: limbă, literatură, estetică și cultură. Va fi un cuvânt gândit, fondator, spus cu autoritatea de care s-a bucurat. Spus și susținut cu consecvență, fiind preocupat de destinul spiritual și cultural al poporului român, amenințat de „gloata mediocrităților” - împotriva mediocrității și pentru impunerea

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

valorilor, Titu Maiorescu a dus luptă energică și neîntreruptă, știind că nu te poți juca nepedepsit cu valorile culturale ale unui neam. Privind „gloata mediocrităților”, exclama cu amărăciune: **„Dunărea nu e destul de largă ca să-i despartă de Bizanț!”**

În cultura românească, în momentele de „criză”, se spune: „Înapoi la Maiorescu!

Preocupați de „criza” pe care o străbate astăzi limba noastră, primind fără temeii orice cuvânt, să apelăm la gândirea clară a lui Maiorescu, iată: **1.** acolo unde avem în limba noastră obișnuită un cuvânt de origine latină, nu trebuie să introducem altul neologism; **2.** acolo unde astăzi lipsește în limbă un cuvânt, iar ideea trebuie neaparat introdusă, vom primi cuvântul întrebuițat în celelalte limbi romanice, mai ales în cea franceză (limba română fiind limbă romanică, avem comun cu limbile romanice structura gramaticală și o mare parte din fondul lexical principal); **3.** acolo unde pe lângă cuvântul slavon există în limba românească populară un cuvânt curat român, cuvântul slavon trebuie să fie depărtat și cuvântul român păstrat. Vom zice dar binecuvântare și nu blagoslovenie, vom zice Preacurată și nu precistă, Bunavestire și nu blagoveștenie.

În ceea ce privește limba textelor religioase, Blajul, prin personalitățile lui în domeniul lingvistic, s-a remarcat

în cadrul Academiei Române și a intervenit cu judecată și măsură în tot ce a tipărit în Tipografia Mitropoliei. **„Biblia de la Blaj”** (Biblia lui Clain), 1795 și **„Biblia Vulgata”**, Blaj, 1760-1761, Ed. Academiei, 2005, o dovedesc cu arta prin care au fost alese cuvintele, prin precizia lor, prin înălțimea frumuseții limbii.

Blajul a știut că **„toți termenii românești denumind Divinitatea creștină sunt de origine latină – Dumnezeu (Domine-Deus), știe „că istoria creștinismului românesc de la această fundamentală denumire începe”** (Alexandru Niculescu, „Despre numele lui Dumnezeu în limba română”, în „România literară” nr. 30-31, iulie 2016, p.25). Cunoscute și trăite acest adevăr, face ca Blajul să fie „Roma” noastră în spiritualitate, cultură și limbă.

Limba pe care o vorbim sau o scriem, dar al lui Dumnezeu, poartă în ea fondul nostru sufletește strict personal, bogăția sau sărăcia vieții noastre interioare. Felul cum alegem și aranjăm cuvintele, modul în care le spunem formează stilul personal. De la Georges-Louis Leclerc de Buffon (1707-1788) a rămas aforismul: „Le style est l’homme meme” - Stilul este omul însuși, adevăr care se repetă de mai bine de trei sute de ani, timp în care nu a fost pus la îndoială. Timpul nostru, timpul relativismului, o face. *(va urma)*

Otilia BĂLAȘ

„Maria Rosa Mystica”

A patra apariție la Fontanelle a fost la 6 august, la sărbătorii Schimbării la față a Domnului.

La izvor, erau cu Pierina cam două sute de persoane; întregul grup se ruga Sf. Rozar. În timp ce s-a ajuns la al patrulea mister, Pierina strigă: „Sfânta Fecioară e aici!”. S-a lăsat o tăcere deplină.

Preacurata a spus Pierinei: „Dumnezeiescul meu Fiu Isus, m-a trimis din nou aici ca să vă cer o <Uniune Mondială a Sfintei Împărtășanii Reparatoare>, iar aceasta trebuie să aibă loc la 13 octombrie. Această zi de Împărtășanie de ispășire trebuie să se răspândească în toată lumea și să înceapă a fi ținută încă în acest an 1966, iar apoi să se repete în fiecare an. Preoților și credincioșilor care vor susține această practică euharistică, le făgăduiesc un mare belșug de haruri”.

Pierina întrebă din nou despre grâu, iar Maica Domnului i-a răspuns: „Să se trimită din acest grâu mult iubitului meu fiu, Papa Paul al VI-lea, spunându-i că este grâu din regiunea lui natală, Brescia, de la Montichiari, și că a fost binecuvântat de vizita mea. Să i se spună și ce dorește Dumnezeiescul meu Fiu Isus Cristos și ceea ce privește Fatima”.

Pierina i-a mai pus întrebarea:

„Ce să se facă cu grâul care mai rămâne?” Sfânta Fecioară i-a răspuns: „Să se facă pâinișoare care să se împartă aici, la izvorul din Fontanelle, într-o zi care se va stabili, în amintirea vizitei mele. Și aceasta trebuie să fie un semn de recunoștință față de copiii mei care lucrează pământul. După ridicarea mea la Cer, am stat întotdeauna ca Mamă și mijlocitoare între Dumnezeiescul meu Fiu Isus Cristos și întreaga omenire. Câte haruri am împărțit de-a lungul tuturor acestor secole! Câte binefaceri! Câte pedepse am împiedecat! Câte convorbiri cu sufletele! De câte ori am vizitat pământul pentru a-mi aduce mesajele! Dar oamenii au continuat să-l mânie pe Domnul. De aici vine dorința mea cu privire la <Uniunea Mondială a Sfintei Împărtășanii Reparatoare> ca un act de iubire, de recunoștință a copiilor lui Dumnezeu față de Domnul. Am ales localitatea Montichiari pentru că printre agricultorii simpli se mai găsește umilința care exista în Betleemul cel sărac. Acest loc, unde se vor face întotdeauna multe rugăciuni, va deveni un loc de îmbelșugate binecuvântări”.

Pierina a cerut o minune ca să fie crezută, dar Fecioara i-a răspuns că poporul și-a dat confirmarea, apoi a dispărut.

“C’est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

Chaque homme est unique

En ecoutant la plainte des pauvres, dit Mere Teresa, les Cooperateurs auront une attention special pour ceux qui sont indesirables et prives d’amour...car, la plus grande maladie actuelle n’est pas la lepre ou la tuberculose, mais le sentiment d’etre indesirables, mal-aime et abandonne de tous.

Le plus grand peche est l’absence d’amour et de charite la terrible indifference au prochain, qui, au, bord de la route est en butte a l’exploitation, la corruption, l’indigence et la maladie. Chaque associe etant destine a devenir cooperateur du Christ dans la monde de la misere, il faut qu’il comprenne ce que Dieu et la societe attendent de lui.

Que les pauvres, en le voyant, soient attires vers le Christ et l’invitent a entrer chez eux dans leurs vies.

Que les maladies et ceux qui souffrent trouvent en lui un veritable ange de reconfort et de consolation; que, dans la rue, les petits enfants s’accrochent a elle parce qu’elle leur rappelled Celui qui est l’ami de petits enfants.

Si parfois nos pauvres gens, a-t-elle dit, ont eu a mourir de faim, ce n’est pas que Dieu n’a pas pris soin d’eux, c’est parce que vous et moi n’avons pas donne, que nous n’avons pas ete un instrument d’amour dans les mains de Dieu; c’est parce que nous ne avons pas reconnu, Lui, le Christ, quqndIl est venu une fois de plus, sous deguisement desolant, dans l’homme delaisse, dans l’enfant abandonne.

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

Fiecare persoană este unică

Auzind plânsetul săracilor, asociațiile caritative vor acorda o atenție specială celor care sunt nedoriți și lipsiți de iubire căci cea mai mare suferință actuală nu este lepra sau tuberculoza, ci sentimentul de a fi respins, neiubit și abandonat de toți.

Cel mai mare păcat constă în absența iubirii și a carității, îngrozitoarea indiferență a celor din jur față de cei de la marginea străzii, expuși exploatării, corupției, mizeriei și bolii.

Fiecare asociație fiind destinată să devină colaboratoarea lui Cristos în lumea celor în mizerie, trebuie să înțeleagă ceea ce Dumnezeu și societatea așteaptă de la ea.

Acești săracii, luminați, sunt atrași spre Cristos și îl invită să intre la ei, în viețile lor.

Acești bolnavi și cei care suferă găsesc în cei care îi ajută adevăratul înger al reconfortării și al consolării; căci, în stradă, copiii mici se lipsesc de ei, pentru că le reamintește de Acela care este prietenul celor mici.

Și uneori săracii noștri, se spune, mor de foame pentru că Dumnezeu nu a avut grijă de ei, aceasta pentru că voi și cu mine nu le-am dat, că noi nu am fost un instrument de iubire în mâinile lui Dumnezeu; pentru că noi nu l-am recunoscut pe El, pe Cristos, când a venit odată mai mult, sub înfățișarea dezolantă, în omul părăsit, în copilul abandonat.

Trăind iubirea pentru Maria, cu Maria și prin Maria

“Trebuie să plecăm la Bobota. Ne așteaptă părintele Cristian, credincioșii și viitorii marianiști de acolo...”, îmi spune doamna Otilia Bălaș. Ezit, sunt foarte obosită, dar rostesc încet: “Maria este refugiul meu în care mă odihnesc când sunt obosit”.

E duminică, plouă. Părintele Cristian, cu amabilitate, vine după noi.

Pornim la drum cu gândul că “Maria este nădejdea și toată rațiunea speranței noastre”. Însotim statuia Fecioarei Pelerine Rosa Mistică, surpriza noastră pentru credincioșii din Bobota.

Drumul spre Bobota este superb, peisajele de vis. Cuvintele celor din mașină trec pe lângă mine, mi se întâmplă ceva ciudat: o căldură tainică îmi inundă sufletul, o stare de pace, de bucurie. Sunt din nou cu Rosa Mistică mă rog încet: Rosa Mistică, maica milei cerești! Lasă-ne pe toți să ajungem la casa cerescului Părinte, căci toți suntem copiii tăi și copiii lui Dumnezeu.

Rosa Mistică, Tu dai cui vrei, Tu dai când și cât Tu vrei! Eu am încredere în tine, Ție îți ofer inima mea. Lasă să pătrundă lumina ta în sufletul meu! Dragostea ta maternă cu nemărginita și milostiva ei putere, să facă să strălucească inima mea...“. Pe genunchi am rozarul, încerc să-l rostesc, îl trăiesc. Din când în când surprind crâmpie din conversație.

“- Am ajuns”, ne spune Părintele Cristian. Ne întâmpină capela albă și modestă. Intrăm. Mi se pare cea mai frumoasă “biseriță” dintr-un colț de rai. Toată albă, un alb pur. Nici nu se putea altfel. Un tabernacol din lemn vechi, frumos sculptat, ne captează privirile. Două statui ale Sfintei Fecioare împodobesc capela. Credincioșii spun rozarul, un alt fel de rozar, poartă în el o încărcătură spirituală și mult suflet. Doamne, ce primire! Fecioara Pelerină a ales bine acest loc!

Începe Sfânta Liturghie. Cât de frumoasă mi se pare! Sunt oameni sau îngerii cei care cântă?

După liturghie se intonează Imnul marian: „Sub steagul Tău, Marie!” O însoțim pe Rosa Mistică până la altar. O punem pe măsura albă, din față. Domana Otilia Bălaș, președinta Reuniunii Mariane, vorbește încet și așezat despre Reuniunea Mariană, despre marianiști, despre statut, despre episcopii martiri. Ne emoționează prin mărturia vârstei mariane și prin erudiție. Urmez... o emoție încearcă să se cuibărească, dar este repede estompată, ... privesc statuia... și încep: “V-am adus în dar toată iubirea mea pentru Sfânta Fecioară, iubire pe care o moștenesc de la mama ... etc”. Apoi rostesc cu bucuria celui care aduce un dar

(continuare în pag. 14)

(urmare din pag. 13)

neprețuit: „am adus-o pe Fecioara Pelerină Rosa Mistică”. De acum vom rămâne împreună prin rugăciune pentru că “Maria este Locuința mea, în care trăiesc închis, ca într-o fortăreață ce nu se poate dărâma; trăiesc în inima Sa Nepătată!

Aici vreau să Iubesc... să Sufăr... să Mor... pentru ca murind lumii acesteia să trăiesc în veci, întru mărirea cea cerească, împreună cu Isus al meu!

Doamne! Sunt un mic serv al Servitoarei Tale și spun mereu ca și Maria ”Fie mie după cuvântul Tău” ... Fiat! Fiat! Fie! Fie

Mă așez. Doamna Ligia Domuța rostește cuvinte frumoase în memoria D-lui Corneliu Coposu și ne mărturisește că apostolatul oferă numai bucurii.

Ne despărțim de Fecioara

Pelerină Rosa Mistică cu mulțumirea că ne-am făcut datoria de marianiste. Ea a ales bine acele locuri pline de istorie și credință. Doamna prof. Maria Valeria Ciocian ne bucură dăruindu-ne cartea “Menirea istorică a bisericii Greco-Catolică Unită cu Roma din Bobota-Sălaj”. O răsfoiesc, este extraordinară. Citesc despre “Marii Bărbați ai neamului și Distinșii fii ai Sălajului”, despre faptul că: “Biserica noastră, românească, a avut norocul să fie păstorită sufletește de către preoți de mare ținută teologică. Prin lupta lor neobosită, Ei au atins un apogeu, rar cunoscut cu o dublă semnificație: munca pentru împărăția Cerului și pentru Țară!” Reflectez: La înălțimi trăiesc Oamenii Mari!

Ne despărțim cu drag de prietenii din Bobota cu dorința de a ne revedea. Capela albă este în sărbătoare. Sunt clipe de Har. La întoarcere, pe un alt traseu, mirific, Părintele Cristian și Doamna Preoteasă ne oferă o altă bucurie. Într-o localitate învecinată ne oprim să vizităm un lăcaș de cult, o mănăstire veche de călugărițe benedictine, de prin anul 1200, transformată în biserică. Albă și aceasta, așezată la înălțime, veghează depărtările sfidând timpul. Stă acolo de sute de ani, mărturie a credinței care niciodată nu moare.

Îi mulțumim Părintelui Cristian pentru această zi minunată a prieteniei prin credință; am trăit, împreună, iubirea pentru Maria, cu Maria și prin Maria.

Victoria NEGREA

Întâlnirea Mondială a Tinerilor

Eparhia Greco-Catolică de Oradea

„Fericiți cei milostivi, pentru că ei vor afla milostivire” (Mt 5,7) a fost tema celei de-a XXXI-a Întâlnire Mondială a Tineretului care a avut loc în binecuvântatul oraș al Poloniei, Cracovia.

Fiind îndemnați de aceste cuvinte, un frumos grup de 51 de tineri aparținând Eparhiei Greco-Catolice de Oradea, însoțiți fiind de 3 preoți și de o soră, am luat parte la mult așteptatul moment din Cracovia, în perioada 25-31 iulie 2016. Această întâlnire a fost precedată de un schimb de experiență între tinerii Eparhiei de Oradea și tinerii proveniți din Diecezele: Matera, Acerenza, Melfi, Tricarico și Potenza din Italia.

Cuvintele nu pot descrie ceea ce am trăit noi acolo în acele zile!

În prima zi, am vizitat orașul Czestochowa care adăpostește un frumos sanctuar al Fecioarei Maria, mănăstirea Jasna Gora. Aceasta este un loc de pelerinaj în Biserica Catolică datorită faptului ca adăpostește o icoană făcătoare de minuni, cunoscută sub numele de Madona Neagră de la Czestochowa. În capela centrală a acestui sanctuar, preoții care ne-au fost călăuză au concelebrat Sfânta Liturghie împreună cu Agostino Vallini, vicarul Romei. Din programul zilnic nu a lipsit Sfânta Liturghie care ne-a permis să îl primim cu adevărat

pe Isus Cristos în noi.

Câteva din importantele momente la care am luat parte sunt: Sfânta Liturghie de deschidere, catehezele ținute de episcopi din întreaga lume în diferite limbi, pentru noi, tinerii din România, catehezele au fost ținute de episcopii noștri români, Preasfințitul Părinte Virgil Bercea, episcopul de Oradea, Preasfințitul Părinte Florentin, episcop de Cluj-Gherla, Preasfințitul Petru Gherghel, episcop de Iași, în Parohia Stanislawa, ceremonia de primire a Sfântului Părinte Papa Francisc, Calea Sfintei Cruci celebrată cu toții alături de Sfântul Părinte în Błonia Park-Cracovia, noaptea de veghe și rugăciune împreună cu Sfântul Părinte din Campusul Milostivirii, Sfânta Liturghie de încheiere celebrată de Sfântul Părinte și anunțarea locului viitoareii Întâlniri Mondiale a Tineretului ce va avea loc în 2019 în Panama. Au mai fost prezenți și Preasfințitul Părinte Alexandru Mesian, episcop de Lugoj și Preasfințitul László Böcskei, episcop de Oradea.

Am luat parte la o experiență unică din care fiecare a învățat ceva. Am luat parte la o adevărată sărbătoare a prieteniei și a fericirii! Mergeam pe stradă și ne salutăm cu toții, băteam palmele sau ne îmbrățișam cu tineri din întreaga lume, ca și cum am fi prieteni de mult timp. Un sentiment extraordinar pe care doar dacă îl experimentezi poți cu adevărat să îl simți.

(continuare în pag. 15)

(urmare din pag. 14)

Străzile erau pline tineri veseli, care cântau, dansau și acest lucru automat te molipseau și pe tine, oricât de trist sau indispus ai fi fost. A fost nemaipomenit să vezi tineri de vârsta ta cu același scop.

L-am văzut pe Sfântul Părinte Papa Francisc de mai multe ori în timpul șederii noastre în Cracovia și de fiecare dată a fost primit cu bucurie și veselie de absolut toți tinerii. Am primit numeroase sfaturi din partea Sa pe care cu siguranță fiecare dintre noi le va pune în aplicare, în locul în care trăiește și în care își desfășoară activitatea.

Mulțumim Bunului Dumnezeu că ne-a ocrotit și că ne-a ajutat să ajungem cu bine acasă! Îi mulțumim de asemenea și pentru minunatele zile petrecute în Cracovia, unde am fost ocrotiți de cei doi mari Sfinți ai Poloniei, de Sfânta Faustina și de Sfântul Papa Ioan Paul al II-lea.

Câteva din părerile participanților sunt:

„Mi se pare extraordinar faptul

că ne-am întâlnit cu atâția tineri cu aceleași valori morale. Mi-a plăcut îndemnul Sfântului Părinte de a nu sta cu privirea plecată, ci de a înfrunta lumea cu fruntea sus”.

„M-am distrat foarte tare și cum a spus și Sfântul Părinte: mulți dintre noi nu au intrat la pensie încă, deci e un lucru bun”.

„E plăcut să vezi tineri de diferite națiuni că se salută pe stradă”.

„Momentul care m-a impresionat a fost când Sfântul Părinte ne-a spus să ne rugăm cu toții în gând și atunci, în liniștea aceea, parcă toate rugăciunile noastre s-au înălțat spre cer”.

„Am văzut oameni care-și împărtășeau tradițiile și experiențele, iar statul la comun ne-a învățat să ne acceptăm unii pe alții”.

„Calea Crucii de pe câmp mi-a plăcut foarte mult deoarece fiecare din acele texte erau din tema întâlnirii, iar fiecare stațiune avea o faptă a milei trupești sau sufletești”.

„O experiență minunată! Mi-a plăcut că ne-am adunat atâția tineri în numele Domnului și că am stat cu toții împreună”.

„Am cunoscut multe persoane frumoase și mă bucur că plec de aici cu fericire și liniște sufletească”.

„Entuziasmul altora ne-a contaminat!”.

**Alexandra-Cristina
SZÜCS**

Bogăția credinței

Credința este un dar de la Dumnezeu, care ne ține aproape de El. Dacă prețuim darul, el devine o mare bogăție.

Avem un timp de har, care trebuie bine folosit. Rugăciunea și faptele bune sunt rodul credinței. Cu fiecare zi, fiecare minut sau secundă, care trec, nu ne mai întâlnim. S-ar putea să “pierdem” tocmai timpul de har. Nu putem să spunem că nu avem timp suficient, el de fapt există și nu trece, ci noi trecem prin el, uneori degeaba, fără a fi mulțumiți de noi înșine, fără bucuria rugăciunii, fără întâlnirea cu Domnul, fără a ne simți copleșiți de iubirea Lui, fără pacea Lui. Ce facem atunci ? Spunem vorbe fără noimă, fără rost, de care va trebui să dăm socoteală. Spunem glume care rănesc și pe care mai apoi le regretăm. Ne complăcem în fapte ce nu ne fac cinste, ci ne condamnă sau ne lăsăm purtați într-o inactivitate deranjantă, cu greșeli mari făcute prin omisiune?

Cred că la majoritatea oamenilor, înainte de a ne prezenta în fața Lui Dumnezeu, la finele vieții terestre, ne mai trebuie încă puțin timp de pregătire. Numai că nu vom ști niciodată când vine sfârșitul, ar trebui să fim mereu pregătiți. Scânteia divină ce pleacă din trup, reîntorcându-se la Tatăl, ar putea să aducă multe reproșuri acelui “înveliș” care l-a găzduit un timp limitat, având în vedere o eternitate, în

afara spațiului și a timpului.

Isus ne-a sfătuit mereu cum să facem ca să câștigăm viața veșnică. Toate învățăturile Lui ne-au rămas în Biblie, cartea noastră de căpătâi care nu trebuie să lipsească din nici o familie, de la nici o persoană. Citind, vom găsi răspuns la toate întrebările noastre.

Isuse, Tu ești Adevărul și Viața! Numai că multă lume fuge nebunește, căutând cu disperare răspunsuri în locuri de pierzare, în dorințe deșarte.

Doar cu ajutorul preoților noștri vom ajunge la Isus, vom ajunge la mântuire, fiindcă fără dezlegarea de păcat nu o să ne fie prea bine în Viața de Apoi.

Isus Euharisticul, prietenul nostru fidel, e mereu prezent în biserici. Dacă am realiza cu adevărat acest mare dar, ne-am înghesui care mai de care, ziua și noaptea, ca să fim în preajma Lui, să ne vadă îngenuncheați cu fața la pământ, să ne audă făcându-ne “mea culpa”, să ne audă cum îi mulțumim, cum Îl preamărim. Dacă El e acolo pentru noi, de ce ne lăsăm așteptați ?

Isus se uită mult la faptele noastre. Se regăsește în semenii noștri. Dacă iubim pe aproapele, de ce nu-i acordăm încrederea cuvenită? Suspiciunea persistentă, observarea “paiului din ochii lui”, judecându-l din “te miri ce”, fără să scoți în evidență ce e bun în fratele tău, nu-ți atribuie titlul de creștin. Poate are nevoie doar

(continuare în pag. 17)

(urmare din pag. 16)

de un zâmbet și o vorbă bună. Ești atât de frumos când zâmbești, arată-ți frumusețea sufletului. Starea ta bună, de pace, o transmiți și el te va binecuvânta. Dacă ești mohorât, nemulțumit, semeni în jur ceea ce simți și indispoziția ta se va multiplica.

Isus ne-a învățat cea mai frumoasă și puternică rugăciune “Tatăl nostru”. Nu ne adresăm cu “Tatăl meu”, ca dovadă că trebuie să ne rugăm împreună și unii pentru alții. În marea noastră grabă, să ne oprim din când în când pentru rugăciune și încă pentru rugăciunea spusă cu inima. Vom fi iertați în măsura în care știm să iertăm, în măsura în care avem iubire. Pentru că iubirea “toate le rabdă”, cu adevărat avem nevoie de ea ca să câștigăm răbdare.

Modelul nostru de necontestat în credință e desigur Fecioara Maria. Nici o ființă de pe pământ nu a crezut ca Ea.

În toate aparițiile Ei: de la Lourdes, Fatima, iar în zilele noastre de la Medjugorje, vrea să ne călăuzească pe calea credinței. Nu ne spune nimic nou față de Isus, doar ne amintește cu insistență de ceea ce ne duce la mântuire.

Ne cere să ne decidem zilnic pentru Dumnezeu. În această decizie nu pot lipsi: rugăciunea (a Rozarului), citirea Bibliei, postul, spovedania, împărtășania.

Știm că Isus s-a rugat, Fecioara Maria s-a rugat și se roagă în continuare pentru noi. Știm că Isus a postit, Fecioara Maria, a dus o viață retrasă,

dar cu siguranță a postit și Ea.

Dacă Regele universului și Mama Lui, s-au rugat și au postit, cu atât mai mult trebuie să o facem și noi păcătoșii.

Ne-am putea clădi un munte de credință și nu să stăruim la niște mici dealuri sau la o câmpie aridă. Zi de zi am putea adăuga câte o piatră muntelui sau dealului nostru, ori am realiza câte o moviliță în micuța câmpie, care se va înălța treptat.

Va trebui să fim noi înșine, să nu încercăm să arătăm că suntem mai buni decât în realitate, să nu afișăm o evlavie pe care nu o avem. Pe Dumnezeu nu-l putem păcăli, doar oamenii vor fi dezamăgiți când ne vor descoperi adevărata față.

Cred că Mama Cerească e mereu cu noi, deși nu o vedem, dar o simțim deseori că ne e aproape, ne ridică atunci când cădem în îndoială, ne eliberează când ne apasă greutatea, ne întoarce din drumul pe care am rătăcit, ne îmbrățișează și ne oferă un umăr când câteva lacrimi ne limpezesc ochii și gândurile, dar ne deschid inima spre frumusețile cerești. Ne conduce la Fiul Său, Salvatorul nostru și, ca o Mamă duioasă, spune câte un cuvânt bun despre fiecare fiu al său.

Cu inimă bătând doar pentru El, când te hrănești cu Isus Euharisticul, simți că El îți dă viață și trăiește în tine.

Ai grijă, omule, să nu-L pierzi din nou!

Silvia PANTIȘ

Papa Ioan Paul al II-lea (XXVII)

Pacea în lume

În perspectiva celui de al treilea mileniu, Papa Ioan Paul al II-lea, în enciclica „**Dominum et vivificantem**” (mai 1986), spune: **„Trebuie să privim în depărtări și să mergem în larg, știind că vântul sulfă acolo unde vrea”**. Este pasul următor, după ce, la începutul Pontificatului, îndemna lumea să deschidă porțile lui Isus.

Ieșirea în larg este marcată de două călătorii, în Africa (1985) și în India (1986). Două momente de vârf ale anului 1986 trebuie semnalate: Vizita la Sinagoga din Roma și „Ziua de rugăciune și post pentru pace”, care a avut loc la Assisi, cu participarea tuturor religiilor mai importante.

„Ziua de rugăciune de la Assisi (27 octombrie 1986) e momentul cel mai creativ al acestui avânt de înaintare în larg”, afirmă Luigi Accattoli. Ziua s-a desfășurat în linișre, fără incidente, cu ecou în toată lumea. A fost o prezență amplă: 32 de organizații creștine, 2 ebraice și 26 necreștine. Biserica Catolică a fost reprezentată de Papa, cardinali și câte doi episcopi pentru fiecare Episcopie continentală. Biserica Ortodoxă era reprezentată de Patriarhul Ecumenic din Constantinopol, Methodios,

veneau apoi Bisericile Ortodoxe din România, Georgia, Rusia, Bulgaria, Finlanda și Cehoslovacia. Pentru vechile Biserici Orientale au fost Patriarhiile: coptă, siriană și Biserica Armeană, toți participanții întâlnindu-se pe platoul din apropiere de Assisi. Adunările separate s-au făcut pentru Sf. Liturghii, pentru a se respecta tradițiile proprii.

Papa, în odăjdii albe și stola roșie, a deschis întâlnirea cu un scurt discurs în engleză: **„Ceea ce facem astăzi n-ar fi desăvârșit dacă nu am pleca fără o mai profundă hotărâre de a ne angaja să continuăm căutarea unei depline unități și să depășim deosebirile care încă se mai păstrează”**.

Rugăciunea a fost semnul central al zilei, alături au fost pelerinajul și postul. Pelerinajul s-a făcut pe jos, de pe platou până la Bazilica „San Francesco” pentru adunarea comună, care s-a ținut în aer liber. Televiziunile din lumea întreagă au transmis evenimentul de la Assisi.

Simbolistica a fost foarte bogată: ramuri de măslin, porumbei eliberați, torțe aprinse, brațe înălțate etc. A fost și o sărbătoare a culorilor, fiecare comunitate având culoarea reprezentativă.

Cardinalul Roger Etheagaray a deschis adunarea prin cuvintele: **„Ceea ce vom face noi acum, oferindu-ne rugăciunile, una după cealaltă, ar**

(continuare în pag. 19)

(urmare din pag. 18)

trebui să le arate tuturor și nouă înșine felul cum, deși păstrându-și fiecare propria identitate, suntem cu toții chemați să ne rugăm și să acționăm pentru marele bine al păcii”.

Slujitorii lui Dumnezeu din toate religiile prezente la Assisi au avut timpul lor pentru rugăciune și cuvânt.

Papa Ioan Paul al II-lea a închis adunarea printr-un discurs în care a spus: **„Niciodată ca astăzi, în istoria omenirii, nu le-a fost tuturor atât de evidentă legătura intrinsecă dintre o atitudine autentic religioasă și marele bine al păcii”.** (Luigi Accattoli, „Karol Wojtyła - omul sfârșitului de mileniu –”, Ed. Viața Creștină, Cluj-Napoca, 1999, p.219).

„Assisi” (1986) a fost un moment istoric. De la Assisi s-a transmis mesajul păcii, un mesaj mereu actual. Mesajele Papei Ioan Paul al II-lea veneau spre noi an de an, pentru că „...**acest Papă venit de departe, ne chema departe, în larg, cu lumina credinței, cu puterea speranței, cu dinamismul iubirii, spre cel de al treilea mileniu”.**

Să ne rugă împreună

Către Născătoarea de Dumnezeu acum cu nevoință să alergăm noi păcătoșii și umiliții și să cădem strigând întru pocăință dintru adâncul sufletului: Stăpână, ajută îndurându-te spre noi. Grăbește că pierim de mulțimea păcatelor. Nu întoarce pe servii tăi deșerți, că numai pe tine nădejde te-am câștigat.

Nu vom tăcea niciodată, Născătoare de Dumnezeu, a grăi puterile tale noi nevrednicii, că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi mântuit pe noi dintru atâtea primejdii? Sau cine ne-ar fi păzit până acuma liberi? Nu ne vom depărta de la tine, Stăpână, pentru că tu mântuiești pe servii tăi pururea din toate nevoile. Amin.
„Paraclisul Maicii Domnului”

Mesajul de condoleanțe al Cardinalului Lucian transmis Majestății Sale Regele MIHAI I al României

**Majestății Sale
Regele MIHAI I
al României
Majestatea Voastră**

Plecarea la Domnul a Reginei Ana, augusta soție a Majestății Voastre, inspiră întregii Biserici Române Unite, Greco-Catolice, și mie personal, gratitudinea și devoțiunea pentru darul vieții Majestății Sale. Adevărul libertății, al perseverenței și al cinstei plânge, acum, în acest ceas solemn și trist pentru neamul nostru.

Cu acest îndurerat prilej, aș dori să prezint Majestății Voastre și întregii Familii regale sincere condoleanțe în numele Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolice, a Episcopilor, a preoților și a credincioșilor, dimpreună cu mulțumita noastră adresată Cerului pentru exemplul de demnitate și verticalitate al Majestății Sale Regina Ana.

Sire,

Îmi sunt întipărite în suflet demnitatea, noblețea interioară, dar mai ales prospețimea credinței Majestății Sale Regina Ana care, în anii de după eliberare Vă reprezenta în mijlocul nostru, vizitându-mă la Blaj. Am purtat atunci rugăciunea și speranțele Sale la altarul Domnului, o voi purta și de acum înainte, cu încrederea că Dumnezeu îi va face parte cu cei dreپți, așezându-i sufletul plin de vrednicie alături de iluștrii Săi predecesori din Casa regală a Franței și a României.

Odihnească în pace! În veci amintirea Sa!

*Arhiepiscop major al Bisericii Române Unite, Greco-Catolice
Arhiepiscop și mitropolit de Alba-Iulia și Făgăraș
† LUCIAN Cardinal Mureșan*

Colectivul redacțional

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)